

TURINYS

9 psl.

TAI KĄ?

„Gerasis“ Džonis ir mirusi krikščionybė.

23 psl.

NIEKADA NR. 1

Niekada nesilaikyk taisyklės, priklausomos nuo tavo kepenų, širdies, kasos ar bet kurio kito organo funkcijų.

51 psl.

NIEKADA NR. 2

Niekada nesilaikyk taisyklės, jei ji labai seniai nebuvo iškalta akmenyje, o ypač, jei kitame krante žolė žalesnė vien dėl to, kad ji sintetinė.

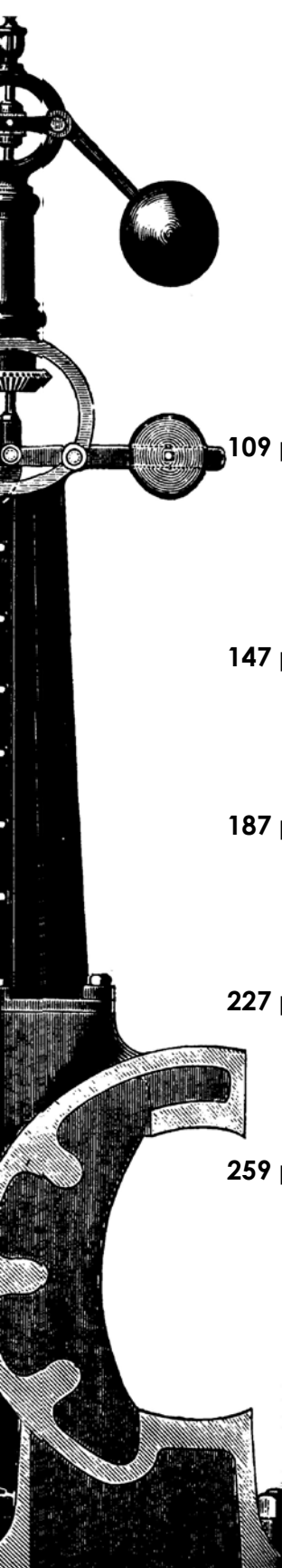
77 psl.

NIEKADA NR. 3

Niekada nesilaikyk taisyklės vien dėl to, kad ji atrodo logiška, ypač jeigu tuo pagrįstas jos veiksmingumas (kai joje vartojama frazė „dvasios vedimas“ arba ją galima paaikškinti mėgintuvėlyje knibždančiais midichlorais¹).

---

¹ „Žvaigždžių karų“ personažų ląstelėse simbiotiškai egzistuojantys gyvi organizmai, nuo kurių kiekio priklauso gebėjimas pasinaudoti Galia (angl. The Force).

109 psl.

NIEKADA NR. 4

Niekada nesilaikyk taisyklės, teikiančios naudą dabar (nedelsiant skuosk kuo toliau, jeigu joje minima gausa).

147 psl.

NIEKADA NR. 5

Niekada nesilaikyk taisyklės, kurią reikia išrasti vis iš naujo ir iš naujo...

187 psl.

NIEKADA NR. 6

Niekada nesilaikyk taisyklės, kuriai nepatinka taisyklės.

227 psl.

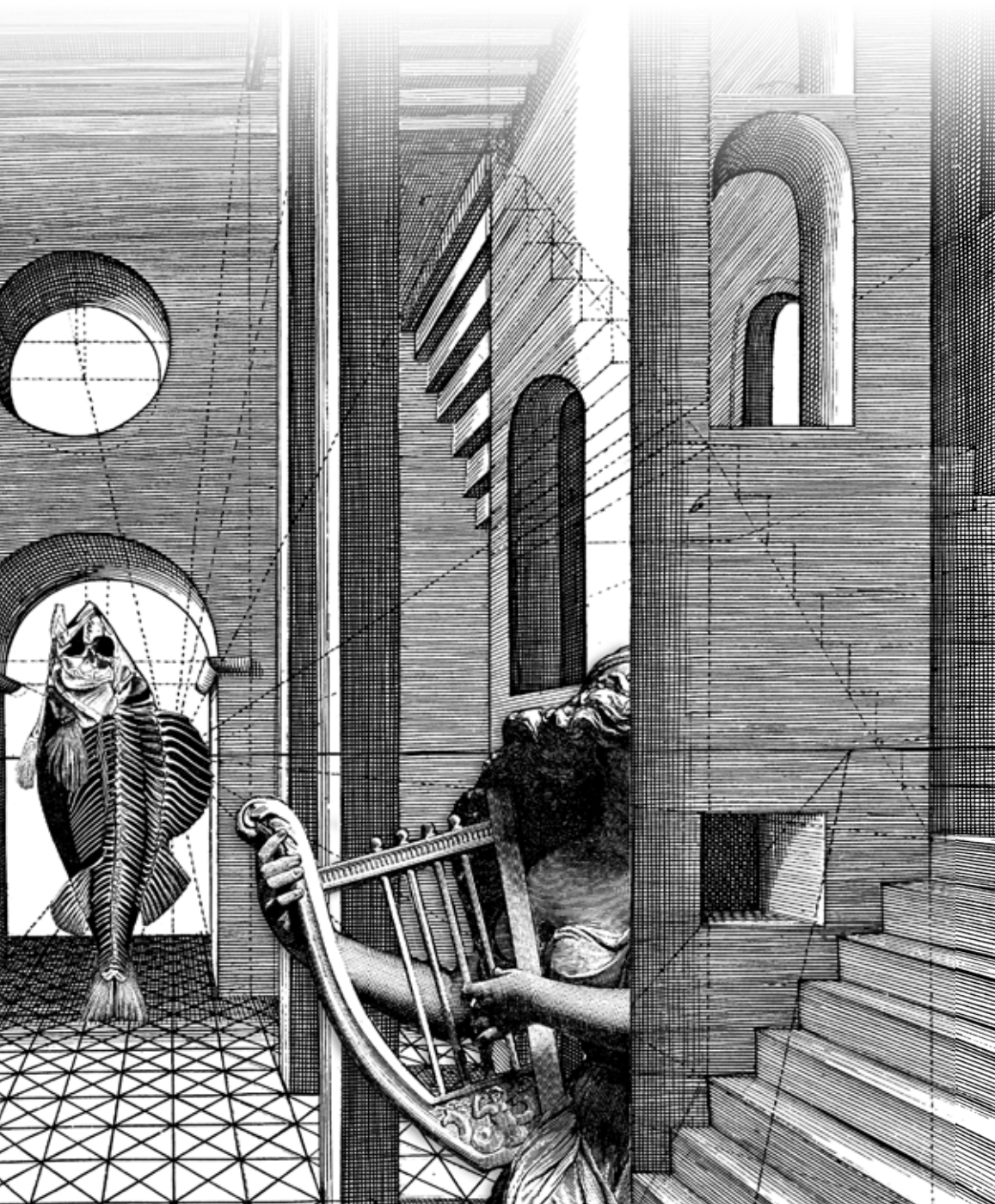
NIEKADA NR. 7

Niekada nesilaikyk taisyklės tam, kad pateisintum save. Visiškai rimtai.

259 psl.

TAIGI

Daugiau niekada neatsidursite priešingoje Dievo teisingumui pusėje.

TAI KĄ?

„Gerasis“ Džonis ir mirusi krikščionybė.

KRIKŠČIONYS ROKERIAI YRA APSIMETĖLIAI

Jis buvo geras vaikas. Grojo roko grupėje ir roko stiliumi šlovino Viešpatį. Jis buvo geras vaikas. Ne tik lankydavosi bažnyčioje, bet buvo sąmoningas krikščionis ir ne bet koks, o uolus, nebijojo dėl Jėzaus būti pašieptas. Bažnyčiai kaip tik to reikėjo: mažiau baimės, mažiau dvejonų, daugiau gyventi Dvasia, daugiau **tikro** religingumo.

Jis buvo geras vaikas. Grojo krikščioniško roko grupėje, laiką leido su draugais, kurie irgi buvo tikintys. Ir gyveno jis krikščioniškai, dėjo daug pastangų, kad žmonės būtų išganyti. Pats stengėsi pažinti Dievo valią savo gyvenime. Skirdavo laiko maldai. Skirdavo laiko gitarai. Jis sujungė tai į viena ir iš visos širdies giedojo šlovinimo giesmes. Greitai turėtų įstoti į koledžą, o paskui – vesti. Vėliau galbūt tapti kunigu. Galbūt tik šlovinimo grupės vadovu. Jis žinojo, kad nori taip nugyventi visą likusį gyvenimą, laikydamasis to, ką buvo pažinęs, padėti žmonėms, kad ir jie gyventų kaip jis.

Tada jis sutiko „misionierių“.

O prasidėjo visiškai nekaltai. Tą vakarą, kaip įprastai, naršė internete, roko muzikantų forumuose ieškodamas naujų akordų sąskambių. Spustelėjo nuorodą. Pateko į svetainę. Kampe išvydo , o šoninėje juostoje – dailią mėlynplaukę...

Nieko ypatingo. Jis ir anksčiau buvo lankęsis panašiose svetainėse. Toks jau tas muzikantų pasaulis. Nieko blogo. Tiesa, tame pasaulyje yra įvairių blogybių. Todėl jis grojo **krikščionišką** roką.

Tačiau nei mėlynuose plaukuose, nei širdžiai mieluose gitaros rifuose nebuvo nieko blogo. Jis jau norėjo grįžti atgal, bet kaip tik tuo metu jo dėmesį patraukė ne mergina, ne koks roko atributas, o žo-

džiai. Žodžiai, kurie jam nepatiko. Žodžiai, kurie jį supykde. Žodžiai, kurie privertė paspausti nuorodą.

„Krikščionys rokeriai yra apsimetėliai.“ – juos buvo užrašiusi „misionierė“. Su užsidegimu ir aistra. Tačiau jos misija buvo klaidinga. „Misionierė“ teigė, kad krikščioniškas rokas esąs **melas**. Tikrasis rokas yra maištas prieš autoritetus, prieš išankstines nuostatas, prieš prisitaikėliškumą, prieš privilegijuotus visuomenės sluoksnius. O ar galėtų būti labiau už krikščionybę autoritetingas, labiau šališkas ir labiau prisitaikėliškas, privilegijuotas visuomenės sluoksniškas? Negana to, misionierė tvirtino, kad krikščionys yra tikri idiotai, gyvenantys saviapgaulėje ir visiškose iliuzijose. Jie ne tik neigia mokslą, bet ir visus sprendimus priima vadovaudamiesi emocijomis bei aklu tikėjimu.

Jis buvo geras vaikas. Jis norėjo visa širdimi rėkti, kad „misionierė“ klysta. Tačiau jį labiausiai išgąsdino (išdavė pagreitėjęs pulsas) tai, kad širdis, priešingai nei jis tikėjosi, visai nešaukė. Jis nesijautė taip, kaip turėjo jaustis. Į galvą lindo mintis, kuriai jis neturėjo leisti atsirasti: „misionierės“ žodžiai atrode protingi. „Misionierė“ atrode esanti **teisi**.

Jis skubiai išjungė kompiuterį. Paėmė į rankas Bibliją ir bandė melstis. O melstis visuomet būdavo sunku, nes emocijų taip greitai nesuvaldysi. Štai kam jam buvo reikalinga muzika – emocijoms valdyti. Jis bandė melstis, bet nieko nejautė. „Dieve, ar Tu čia?“ – paklausė jis.

Netrukus Džonis vėl įsijungė tą pačią internetinę svetainę ir skaitė toliau. Jam pasirodė, kad nušvito šviesa. Jis ėmė rašyti šiame forume, užduodamas klausimus, ieškodamas atsakymų. Per keletą artimiausių mėnesių jam daug kas paaikšėjo. You Tube peržiūrėjo filmą „Zeitgeist“, iš kurio sužinojo, kad Jėzus buvo tik dar viena pagonišku dievų versija. Perskaitė apie Martyną Liuterį, kad šis buvo nacistas. Lyg ir norėjo liautis, rasti kažką, kas įrodytų, jog tai, ką jis perskaitė, buvo netiesa. Galiausiai jis kreipėsi į kunigą, dirbusį su parapijos jaunimu.

– Man atrodo, jog tampa ateistu, – prisipažino jis, sėdėdamas klaidioje kabineto tvankumoje, prakaitui srūvant rankomis.

Fotelis, visada buvęs toks svetingas ir patogus, dabar atrode per didelis. Jis jame skendo. Tačiau dabar kaip tik to ir reikėjo – nuskęsti, pasislėpti.

– Visus šiuos argumentus radau internete. Jie ganėtinai protingi. Nežinau, ką man toliau daryti. Nenoriu būti ateistas. Anksčiau aš degte degiau tikėjimu. Kas įvyko? Nieko nesuprantu.

– Gal slepi kokią nuodėmę? – pasiteiravo jaunimui vadovaujantis kunigas.

– Ne! – iškart atsakė jis. Paprieštaravęs pasijuto kaltas, nors ir neturėjo tam svarios priežasties. Tai gal vis dėlto **slėpė**? – Man tik reikia atsakymų, – pridūrė, nuvydamas abejonę šalin. – Sužinojau, kad Kalėdos yra tik romėnų saulės dievo garbei skirta šventė, o mūsų bažnyčia – seksistiška. Dabar aš nežinau, nei ką manyti, nei kaip jaustis.

– Suprantu, – atsakė kunigas. – Aplink juo aibė šėtono pasiuntinių. Jie pasirengę pasakoti visokius pasaulietiškus dalykus, norėdami tavyje pasėti abejonių. Tu paprasčiausiai nepasitikėk jais.

– Bet kuo tada pasitikėti? Kaip man žinoti, ar Dievas išvis egzistuoja?

– Paprasčiausiai pažvelk į supantį pasaulį. Kaip jis galėtų egzistuoti, jei nebūtų Dievo?

– Aš nežinau. O evoliucija?

– Paklausk. Dievas myli tave. Jis nori, kad gyventum laimingą gyvenimą, kuris turi tikslą ir prasmę. Pasikliauk manimi. Paprasčiausiai melskis. O Dievas duos tau reikalingą atsakymą.

– Bet aš jau meldžiausi.

– Melskis daugiau. Dievas tave myli. Jis tau atsakys.

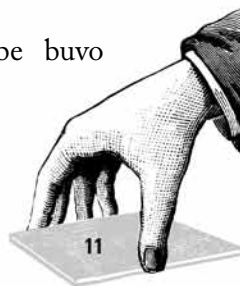
Bet... Dievas... neatsakė.

Jis ir toliau buvo geras vaikas, tik dabar jau ateistas. Išmetė savo marškinėlius su krikščioniškais užrašais, ištrynė savo krikščioniško roko įrašus. Galiausiai, praėjus kuriam laikui, atsiskleidė ir tėvams. Jiems tai buvo skaudu. Jis tėvus suprato, bet juk jie sukloidinti, jie pasiklovė tikėjimu, kuris nesuteikia atsakymų. Atsakymus duoda mokslas. Pagaliau jis viską sužinojo, prisijungė prie naujos bendruomenės, kuri jį palaikė, priėmė jį tokį, koks jis yra, nieko nereikalaujama, kad jis prisitaikytų prie jos standartų.

– Argi tu nebuvai užsidegęs dėl Jėzaus?

– Maniau, kad taip. Deja, tai tebuvo tik šou, fantazija.

Jis buvo geras vaikas. Tačiau jo tikėjimas krikščionybe buvo **ŽLUGĘS**.

SUKTO VARNO TRIUKAI

Istorija apie gerąjį rokerį Džonį pramanyta, tačiau dažnam tikinčiam tėvui ji yra iki skausmo atpažįstama. Skirtingas jos versijas man yra tekę girdėti iš daugelio žmonių: „Kas galėjo atsitikti mano vaikui? Nesuprantu. Jis buvo pamilęs bažnyčia, vykdavo į krikščioniškas stovyklas, dalyvavo jaunimo grupės veikloje. Berods, mylėjo Jėzų. Neįsivaizduoju, kaip jis galėjo nuklysti.“

„...Štai sėjėjas išsirengė sėti. Jam besėjant, vieni grūdai nukrito prie kelio, ir atskridę paukščiai juos sulesė. Kiti nukrito ant uolų, kur buvo nedaug žemės. Jie greit sudygo, nes neturėjo gilesnio žemės sluoksnio. Saulei patekėjus, daigai nuvyto ir, neturėdami šaknų, sudžiūvo. Kiti krito tarp erškėčių. Erškėčiai išaugo ir nusmelkė juos. Dar kiti nukrito į gerą žemę ir davė derlių: vieni – šimteriopą, kiti – šešiasdešimteriopą, dar kiti – trisdešimteriopą. Kas turi ausis, teklausio!“
(Mt 13,3-9)

Viena niūriausių krikščionybės Amerikoje paslapčių yra tai, kad mes prarandame savo vaikus. Mes bandome užmaskuoti šį faktą, pasitelkdami šviesų šou ir kompiuterinius žaidimus, „krikščioniškus šokius“, bet tiesa yra skaudi, ir tai – jokia naujiena. Šis procesas vyksta

